

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 czerwca 2014 r., skierowanym do upominawczego postępowania uproszczonego, pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej T. K. na rzecz mocodawcy kwoty 8.197,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w łącznej kwocie 1.517,00 zł, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 zł.

W uzasadnieniu pisma wszczynającego niniejszy proces pełnomocnik powodowego funduszu wskazywał, iż wiarytelność dochodzona przez powoda od pozwanej wynika z braku zapłaty przez pozwaną zadłużenia z tytułu Umowy o Kartę Kredytową o numerze (...), zawartej w dniu 31 sierpnia 2001 r. pomiędzy pozwaną a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K.. Z uwagi na rażące naruszenie w części dotyczącej warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana.

Pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. wskazał nadto, iż na podstawie umowy o przelew wiarytelności, zawartej pomiędzy powodem a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. w dniu 19 lipca 2013 r., powód, reprezentowany przez Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A. z siedzibą w W., wpisane do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...), nabył wiarytelność wobec pozwanej – wraz z prawem do naliczania odsetek.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik powodowego funduszu podniósł, że poprzedni wierzyciel, w związku z nieregulowaniem przez pozwaną zobowiązań z umowy, wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie uzyskał dla niego klauzulę wykonalności i skierował sprawę na drogę postępowania egzekucyjnego. Wskazał następnie, iż w celu prowadzenia postępowania na rzecz nowego wierzyciela konieczne jest uzyskanie przez powoda tytułu wykonawczego. Wskazał również, że na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, tj. na kwotę 8.197,13 zł, składają się następujące należności: kwota 1.161,57 zł – tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 2.327,08 zł – tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela i kwota 4.708,48 zł – tytułem niespłaconej kwoty kapitału.

Wedle kolejnych twierdzeń pełnomocnika (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W., powód przesłał pozwanej listem poleconym wezwanie do dobrowolnej zapłaty całej należności – w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania listu. Mimo poinformowania o zmianie wierzyciela i wezwania do dobrowolnej zapłaty w terminie 7 dni oraz wskazania rachunku bankowego powoda jako miejsca spełnienia świadczenia, pozwana do dnia wniesienia niniejszego pozwu nie przesała powodowi żadnej odpowiedzi i nie spełniła świadczenia.

Pełnomocnik powodowego funduszu wskazał też, że wiarytelność dochodzona przez powoda jest bezsporna, gdyż pozwana nie kwestionowała zasadności oraz wysokości wiarytelności wobec powoda.

Już na koniec pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. skonstatował, że w związku z tym, że pozwana nie spełniła świadczenia w wyznaczonym terminie, wniesienie pozwu jest konieczne i uzasadnione.

Sąd Rejonowy w S. nakazem zapłaty wydanym w dniu 1 lipca 2014 r. w postępowaniu upominawczym orzekł, że pozwana T. K. powinna zapłacić na rzecz powoda (...) I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 8.197,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 26 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.292,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 75,00 zł tytułem 1/4 części opłaty sądowej – w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieść w tymże terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od tegoż nakazu – który do Sądu Rejonowego w S. wpłynął w dniu 25 lipca 2014 r. – pozwana T. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwana wskazała, że u podstaw wierzytelności będącej przedmiotem sporu leży Umowa o Kartę Kredytową o numerze (...), zawarta przez nią w dniu 31 sierpnia 2001 r. z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K.; podniosła przy tym zarzut przedawnienia roszczeń.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty pełnomocnik powodowego funduszu wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty wskazanej w pozwie wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, na które składają się koszty wskazane w spisie kosztów złożonym przez powoda, a nadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów, załączonych do tegoż pisma; podjął przy tym polemikę ze zgłoszonym przez T. K. w sprzeciw od nakazu zapłaty zarzutem przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 sierpnia 2001 r. T. K. zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę o numerze (...) o korzystanie z karty kredytowej V. E. co-branded Banku (...).

Strony tej umowy oświadczyły wówczas zgodnie, że zawierają umowę następującej treści:

1. Bank (...), wydając właścicielowi kartę kredytową V. E. co-branded, udziela mu tym samym pożyczki odnawialnej do wysokości 12,000,00 zł, która to kwota zwana będzie dalej limitem.
2. Limit udzielany jest na czas nieokreślony.
3. Oprocentowanie wykorzystanego limitu w dniu zawarcia wynosiło 31,90 według stopy zmiennej w stosunku rocznym.
4. Właścicielowi przysługuje prawo w okresie obowiązywania niniejszej umowy do wielokrotnego zaciągania i spłaty limitu do wysokości przyznanego limitu.
5. Właściciel zobowiązuje się do przekazywania 12 dnia każdego miesiąca w okresie trwania umowy na rachunek nr (...). (...)1 w (...) kwoty miesięcznej spłaty, w wysokości 360,00 zł. Kwota miesięcznej spłaty nie może być odwołana do momentu zamiany limitu na pożyczkę standardową, a także do chwili rozwiązania niniejszej umowy.

Jednocześnie właściciel oświadczył, że w trybie art. 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe poddaje się egzekucji prowadzonej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez Bank (...), obejmującego roszczenia wynikające z niniejszej umowy do kwoty 16.080,00 zł. Bankowy tytuł egzekucyjny może być wystawiony do 10 lat od momentu rozwiązania umowy (dowód: umowa o numerze (...) o korzystanie z karty kredytowej V. E. co-branded Banku (...), zawarta w dniu 31 sierpnia 2001 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a T. K. – k. 31).

W dniu 27 maja 2010 r. wystawiony został przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. – następcę prawnego Banku (...) S.A. z siedzibą w K. – bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzający, iż na dzień 8 maja 2003 r. wymagalne zadłużenie T. K. z tytułu wskazanej wyżej umowy wynosiło 15.488,65 zł; składało się na nie: kwota 12.000,00 zł – z tytułu niespłaconego kapitału od dnia 31 sierpnia 2001 r. do dnia 12 stycznia 2003 r., kwota 2.327,08 zł – z tytułu niespłaconych od dnia 31 sierpnia 2001 r. do dnia 12 grudnia 2003 r. odsetek umownych i kwota 1.161,57 zł – z tytułu niespłaconych od dnia 1 października 2001 r. do dnia 8 maja 2003 r. odsetek karnych, a nadto dalsze odsetki ustawowe, liczone od kwoty 15.488,65 zł, poczynawszy od dnia 9 maja 2003 r. do dnia efektywnego zaspokojenia wierzytelności banku (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny, wystawiony w dniu 7 maja 2010 r. przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. – k. 32).

Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności powyższemu pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. złożył w dniu 9 października 2003 r. (dowód: akta sprawy z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) S.A.

z siedzibą w K. przeciwko dłużnikowi T. K. o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu – sygnatura akt Sądu Rejonowego w S.: I Co 352/03).

Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 30 października 2003 r. nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu – wyciągowi z księgi (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. z dnia 8 maja 2003 r. o numerze (...), wystawionemu przeciwko dłużnikowi T. K. i stwierdzającemu istnienie wobec dłużnika T. K. wymagalnej wierzytelności z tytułu zawartej w dniu 31 sierpnia 2001 r. umowy o korzystanie z karty kredytowej (...) Banku (...) S.A. o numerze (...) – klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi T. K. – z tym zastrzeżeniem, że egzekucja należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym będzie dopuszczalna w stosunku do dłużnika T. K. do łącznej kwoty 16.080,00 zł (dowód: prawomocne postanowienie wydane przez Sąd Rejonowy w S. w dniu 30 października 2003 r. – k. 13-14 akt sprawy z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. przeciwko dłużnikowi T. K. o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o sygnaturze I Co 352/03).

Z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wierzyciel wystąpił w dniu 18 grudnia 2003 r. (dowód: (dowód: akta sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. przeciwko dłużnikowi T. K. o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego – sygnatura akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. B. C.: Km 609/03); postanowieniem z dnia 11 października 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. B. C. umorzył postępowanie egzekucyjne – z uwagi na bezskuteczność egzekucji (dowód: postanowienie wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. B. C. w dniu 11 października 2011 r. – k. 124 akt sprawy z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. przeciwko dłużnikowi T. K. o sygnaturze Km 609/03).

Umową przelewu i przeniesienia wierzytelności, zawartą w dniu 29 lipca 2013 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., powodowy fundusz nabył od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. wierzytelność pieniężną przysługującą bankowi wobec pozwanej (dowód: umowa przelewu i przeniesienia wierzytelności, zawarta w dniu 29 lipca 2013 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. – k. 71-22). Pozwana została zawiadomiona przez (...) Banki (...) S.A. z siedzibą w K. o dokonany przelew wierzytelności pismem z dnia 19 lipca 2013 r. (dowód: zawiadomienie – k. 28); została ona również wezwana do zapłaty należności (dowód: wezwanie do zapłaty – k. 29).

Wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 24 sierpnia 2014 r. wynosiła kwotę 8.197,13 zł, na którą składały się następujące należności: kwota 1.161,57 zł – tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 2.327,08 zł – tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela i kwota 4.708,48 zł – tytułem niespłaconej kwoty kapitału (dowód: wezwanie do zapłaty – k. 29; zestawienie wierzytelności – k. 23).

Pozwana do daty zamknięcia rozprawy nie spłaciła powyższej należności.

Opisany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez stronę powodową dowody w postaci oryginałów i kopii dokumentów (potwierdzonych za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocników), których wiarygodność i rzetelność nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. zasługiwało, w ocenie Sądu, na uwzględnienie.

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał bowiem, iż strona powodowa wywiązała się w pełni z obowiązku wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego przysługuje jej wobec pozwanej wymagalna wierzytelność w kwocie 8.197,13 zł.

Powód domagał się w niniejszym procesie zasądzenia od pozwanej na jego rzecz roszczenia, które przysługiwało mu z tytułu wierzytelności nabytej przezeń na podstawie umowy cesji. Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie,

zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 1 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie zaś z przepisem art. 513 § 1 k.c., dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią, która wstępuje w miejsce cedenta, przy czym strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia jak i skuteczności umowy cesji. Umowa ta skutkuje sukcesją syngularną o charakterze translatywnym – wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w postaci niezmienionej, w jakiej przysługiwała cedentowi, w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia.

W sprawie pozostawało poza sporem, że pozwana zawarła w dniu 31 sierpnia 2001 r. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę o numerze (...) o korzystanie z karty kredytowej V. E. co-branded Banku (...) i że następnie – wobec nieregulowania przez pozwaną w terminu zobowiązań wynikających z tej umowy – bank wypowiedział pozwaną zawartą w dniu 31 sierpnia 2001 r. umowę i wezwał do spłaty zaległych należności.

Analiza stypulacji zamieszczonych w owej umowie prowadzi do wniosku, że w dniu 31 sierpnia 2001 r. T. K. zawarła w istocie z poprzednikiem prawnym powodowego funduszu dwie umowy: umowę o korzystanie z karty kredytowej V. E. co-branded Banku (...) i umowę o pożyczkę odnawialną.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w S. w dniu 1 lipca 2014 r. pozwana T. K. nie kwestionowała wysokości dochodzonego od niej przez powoda w niniejszym procesie roszczenia; nie podważała też skuteczności umowy cesji wierzytelności, zawartej w dniu 29 lipca 2013 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W.; przyznała natomiast, że u podstaw wierzytelność będącej przedmiotem sporu leży Umowa o Kartę Kredytową o numerze (...), zawarta przez nią w dniu 31 sierpnia 2001 r. z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K.; podniosła przy tym zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia nie może być skuteczny.

Podnosząc ów zarzut, T. K. nie oznaczyła porządku prawnego, wedle którego powinien być ustalony termin przedawnienia roszczenia przysługującego wobec niej powodowemu funduszowi.

Termin przedawnienia roszczenia przysługującego powodowemu funduszowi wobec pozwanej może być ustalony – z uwagi na treść umowy zawartej przez pozwaną w dniu 31 sierpnia 2001 r. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. – wedle porządku prawnego przewidzianego przez przepisy szczególne do regulacji z art. 117 k.p.c. i z art. 118 k.c., a w szczególności przez przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych [(tekst jednolity: Dz.U. z 2012, poz. 1232); uchylonej przez art. 38 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz.1036)], która w art. 6 stanowiła, iż roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat.

Elektronicznym instrumentem płatniczym jest każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego (art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych).

Umowa, jaką zawarła pozwana z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K., zawierała stypulacje symptomatyczne dla umowy o elektroniczny instrument płatniczy (umowa o korzystanie z karty kredytowej V. E. co-branded Banku (...)).

Tymczasem jednak powodowi fundusz dochodzi w niniejszym procesie od pozwanej roszczeń wynikających z niewykonania przez nią umowy o pożyczkę odnawialną.

Umowa o pożyczkę, w tym i umowa o pożyczkę odnawialną, nie podlegała jednak regulacjom ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, lecz jest jednym z rodzajów kredytu konsumenckiego, o czym świadczy przepis z art. 3 ust. 2 pkt. 1 i 5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 z późn. zm.).

W niniejszej sprawie kwestia istnienia zobowiązania przysługującego wierzycielowi pierwotnemu nie powinna bowiem budzić jakichkolwiek wątpliwości. Zawarta pomiędzy pozwaną a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowa pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 tej ustawy przez umowę kredytu konsumenckiego rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Treść wskazanej umowy została przy tym uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa ta powinna określać m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14).

W ocenie Sądu strona powodowa w sposób należyty wykazała fakt powstania dochodzonego roszczenia, przedstawiając dowód w postaci zawartej pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a T. K. umowy o numerze (...) o korzystanie z karty kredytowej V. E. co-branded Banku (...). Postanowienia owej umowy spełniają wskazane powyżej ustawowe wymogi co do treści umowy o kredyt konsumencki, nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa, ani nie zawierają klauzuli wyłączającej możliwość przelewu wierzytelności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył przy tym dowodów wywiązania się przez pozwaną z warunków umowy, zawartej przez nią w dniu 31 sierpnia 2001 r. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. T. K., pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy i doręczenia odpisu pozwu, nie zakwestionowała wysokości zobowiązania, nie podjęła również żadnych czynności mających na celu wykazanie, że jakkolwiek część dochodzonego od niej w niniejszym procesie roszczenia została spełniona na rzecz wierzyciela, albo że wysokość jej zobowiązania jest inna niż to wykazał powód; ograniczyła się jedynie do podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia.

Sąd uznał zatem tę okoliczność za przyznaną przez pozwaną na podstawie art. 230 k.p.c..

Zgodnie z treścią art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu. Ogólne terminy przedawnienia roszczeń zawarte zostały w treści art. 118 k.c., zgodnie z którym termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Ponieważ umowa kredytu zawarta została przez pozwanego z bankiem, przeto należność z niej wynikająca ma charakter świadczenia związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą przez bank i przedawnia się z upływem lat trzech.

Stosownie do art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zgodnie zaś z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie co do nie biegnie na nowo dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (a więc rozpoczyna swój bieg na nowo w chwili zakończenia postępowania).

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił terminu wypowiedzenia umowy, a co za tym idzie również początkowej daty wymagalności roszczenia. Z uwagi jednak na zawarcie umowy o pożyczkę odnawialną w dniu 31 sierpnia 2001 r. niewątpliwym jest, iż wskazany wyżej trzyletni termin przedawnienia nie upłynął przed dniem 9 października 2003 r. (przed datą złożenia (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu). Jednocześnie za słuszny Sąd uznał utrwalony w orzecznictwie pogląd, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności pozasądowemu tytułowi wykonawczemu, jakim jest bankowy tytuł egzekucyjny, przerywa bieg przedawnienia (por.: uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, OSP 2007/9/106, Wokanda 2004/10/1, Wokanda 2004/3/2, Biul.SN 2004/1/7, Pr.Bankowe 2004/12/7, M.Prawn. 2004/22/1045; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, LEX nr 284135; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 listopada 2012 r., I ACa 565/12, LEX nr 1246853). Z wnioskiem takim następcą prawny pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. – wystąpił w dniu 9 października 2003 r., a więc bez wątplenia przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd przychylił się także do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z 10 października 2003 r. (II CK 113/02, OSP 2004/11/141, Pr.Spółek 2004/6/59), zgodnie z którym także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia. Taki wniosek złożył poprzedni wierzyciel, tj. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K., w dniu 18 grudnia 2003 r. i na tej podstawie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. B. C. wszczął postępowanie egzekucyjne w stosunku do pozwanej. Jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji, komornik umorzył postępowanie egzekucyjne postanowieniem z dnia 11 października 2011 r. i od tego dnia na nowo rozpoczął swój bieg termin przedawnienia. W niniejszej sprawie roszczenie uległoby więc przedawnieniu w dniu 11 października 2014 r. Skoro więc powód wniósł pozew dnia 26 czerwca 2014 r. – oddając go w Urzędzie Pocztowym Z. (1)1 – to uczynił to przed upływem terminu trzyletniego przedawnienia roszczenia objętego pozvem.

Jedynie na marginesie powyższych rozważań wskazać należy, iż wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez bank uprawnia tylko bank do uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności. Żaden inny podmiot takiej klauzuli nie może na siebie uzyskać, ani z niej skorzystać. W przypadku nabycia wierzytelności banku przez podmiot niemający takiego przymiotu, może on jej dochodzić tylko i wyłącznie na drodze sądowej. Dlatego też w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego przez nabywcę wierzytelności konieczne jest wystąpienie przez niego z pozvem o zasądzenie przedmiotowej należności, co też powód uczynił w rozpoznawanej sprawie. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w również w utrwalonym orzecznictwie (por.: uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r., III CZP 4/09, OSNC 2010/1/2, Prok.i Pr.-wkł. 2010/7-8/48, Biul.SN 2009/3/6; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98, Biul.SN 2004/4/4, Pr.Bankowe 2004/12/17, M.Prawn. 2005/6/310, M.Prawn. 2004/15/720).

Na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez pozwaną, Sąd ustalił, iż zadłużenie z tytułu umowy o numerze (...) o korzystanie z karty kredytowej V. E. co-branded Banku (...) – a precyzyjniej rzecz ujmując: z tytułu umowy o pożyczkę odnawialną – w dniu wniesienia pozwu wynosiło łącznie 8.197,13 zł.

Mając na uwadze, iż w chwili wniesienia pozwu dochodzona wierzytelność była już wymagalna, Sąd orzekł w przedmiocie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu.

Za podstawę orzeczenia w powyższym zakresie Sąd przyjął art. 359 § 1 i 2 k.c., art. 482 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 zdanie pierwsze k.c.. Zgodnie z treścią powołanych przepisów, w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Dlatego właśnie Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwana przegrała sprawę w całości, a więc na niej ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez tego ostatniego kosztów procesu.

Na zasądzone od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu składają się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu – w wysokości 300,00 zł, wynagrodzenie działającego w jego imieniu pełnomocnika – w wysokości 1.200,00 zł i opłata skarbową równą 17,00 zł, uiszczona w związku z czynnością udzielenia pełnomocnictwa .

Należne stronie powodowej od pozwanej koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały przez Sąd zgodnie z § 2 ust. 1 i 2, z § 3 ust. 1, z § 4 ust. 1 i z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490)._